

И ето:

Като на екранъ завърта се небето.

Златисто-розовиятъ вѣеръ на утринъта отвѣва
звездитѣ, като ситенъ прахъ,

задъ сребърния прагъ на хоризонта,

дето

една остава само тя,

най-свѣтлата, светà

— на моряцитѣ звездата.

О, върни го върно въ залива безмълвенъ,
следъ бури и следъ мълнии —
безпредѣлната ми преданостъ да го погълне! . . .